

Romantischesstrasse s kolesom

Trideset let, 424 km – in to leže¹

Rudi Tavčar

Letošnje leto se je začelo z dokaj težko preizkušnjo za naju. Moja žena Meta je imela dokaj zahtevno operacijo. Čeprav je okrevanje potekalo zelo lepo, nama je zdravnik napovedal, da se letos poleti ne bova kaj dosti vozila s kolesom. Vendar je letošnjega avgusta minilo tudi trideset let odkar sva se poročila. Že pozimi sva načrtovala pot po nemški Romantični cesti. To je pot, ki vodi od enega srednjeveškega mesta ali gradu do drugega in je prirejena tudi za kolesarje. Postopoma sva trenirala in ker so očitno najina ležeča kolesa primerna tudi za rekonvalescente, sva se avgusta odpravila v Nemčijo.

Ponedeljek 9. avgust 2010: Kranj – Fuessen z avtom, Fuessen – Peiting – 48,2 km.

Odpeljala sva se ob šele okrog osme ure zjutraj. Rekla sva si, da sva tisti trenutek, ko se usedeva v avto že na počitnicah. In tako je bilo.

Že na poti naju je začelo razganjati. Meto od pričakovanja vnukov – v oktobru in novembru pričakujeva dva vnuka in že takoj v prvi trgovini na počivališču na Katschbergu sva kupila dve plišasti igrački. Jaz pa sem našel zase odlično pokrivalo za bodočega dedka.

V Fuessen – turistično mesto na jugu Bavarske - sva prišla okrog treh popoldan. Peljala sva se mimo gradu Neuschwanstein, ki naju ni pritegnil. Grad res zgleda kot iz Disneyeve risanke o Trnuljčici in deluje veličastno. Pravzaprav kar kičasto. Pod njim je ogromno parkirišče, trume turistov z vsega svet se valijo in napisi na usmerjevalnih tablah so celo v japonščini. Kralj Ludvik II Bavarski, ki je dal grad zgraditi, je živel pravljичno življenje, naredil si je pravljичni grad in na koncu so ga razglasili za

¹ Tekst je še neelektoriran

norega. Umrli je skupaj z zdravnikom, ki ga je razglasil za neprištevne in to v še sedaj nepojasnjenih okoliščinah. Sedem tednov po njegovi smrti leta 1886 je bil grad odprt za javnost in sedaj je to ena največjih Nemških turističnih znamenitosti, ki jo obiše preko 1,3 milijona turistov letno.

No midva se v gradu nisva ustavila, saj sva bila preveč željna kolesarjenja. Prvi dan sva naredila 48,2 km. To je bilo več kot sva načrtovala. Pokrajina je zelo lepa. Kot bi kolesaril pod Gorenjskimi hribi, nekje okrog Bašlja, samo da je trajalo bistveno dlje in da so vse poljske poti asfaltirane. Ob poti sva srečevala cerkve z zvoniki v obliki ogromnih čebul.

Garmin naju je zelo dobro vodil, zemljevid pa tudi. Zvečer sva se ustavila pri prvi

gostilni v vasi Peiting – predvsem zato, ker je pred gostilno bil napis, da smo kolesarji dobrodošli. Za večerjo jedla alpsko presenečenje (srnini knedelček v juhi), ki sem ga jaz poplaknil s pšeničnim pivom.

Spoznanje dneva: Če si dovolj nor in imaš moč, lahko narediš nekaj takega, da ljudje še stoletja po tvoji smrti hodijo občudovat oz ogledovat to kar si naredil. K sreči so posledice te norosti pozitivne za Nemški turistični proračun in za našo radovednost in zabavo.

Torek, 10. avgust 2010: Peiting – Augsburg, 87,5 km

Po krepkem zajtrku sva se odpeljala naprej. Ko sva prišla v Schongau – 3,5 km od tam, kjer sva spala, sem videl, da je to prijetno srednjeveško mesto kjer je bil neke vrste srednjeveški sejem. Zjutraj so bile sicer postavljene stojnice, ... vendar še nič odprto. Odprto je bilo včeraj zvečer. Včeraj sem sicer imel drobno željo, da bi lahko šla do tja – čeprav nisem vedel, da je to tako lepo mesto. Malo se mi je zdelo, da bi to bilo lahko nekaj takega, ker je bilo ob vodi, okrog obzidje, zavite ulice... Tudi Meti je bilo všeč.

Toda takoj, ko sem videl stojnice, so se mi zbudili stari občutki, da sem nekaj zamudil, da bi lahko, če bi šla še tiste tri kilometre naprej, doživela nekaj lepega in zanimivega... Možgani so takoj iskali in seveda tudi našli krivca. Mojo ženo. Zaradi nje, ki ni hotela kolesariti do tja, nisem videl srednjeveške tržnice in sem zamudil nekaj, česar nikoli več ne bo.

Neverjetno, kaj si naredimo v glavi. Ko sem se zavedel, kaj se v meni dogaja, sem se hitro umiril. Videl sem že veliko srednjeveških tržnic. In resnica je, da tudi sam nisem vedel, da je Schongau tako lep. In če bi vedel in če bi včeraj to Meti povedal

bi zagotovo šla do tja. Pa nisem in nisva šla. In ona sploh ni rekla, da noče do tja in da noče več kolesarit. Jaz sem samo domneval, da noče več naprej in sem zato predlagal prenočišče v Peitingu. Tako je to. Sva pa imela namesto srednjeveškega vrveža včeraj lep večer in mirno večerjo v dvoje, kmalu sva šla spat in sva se dobro naspala. Moj gorenjski duh pa se je še hitreje potolažil ob misli, da bi bil večer v srednjeveškem mestu verjetno mnogo dražji kot večerja v skromni gostilni. In to je pa sploh zelo dobro.

Pot sva nadaljevala preko širokih polj, polnih koruze. Opazil sem, da se tu manj smeji in ozdravljajo lezikolesrjem. V Sloveniji se skoraj vsak, ki ga srečava na ležečem kolesu, nasmehne. Tu pa so nasmehi bolj redki. Ne vem, ali je to nacionalni karakter ali naveličanost vsega novega. Morda pa so samo naveličani turistov.

Ko sva se peljala skozi eno do vasic, je Meti videla grm, ki ima rumene cvetove. Ustavila sva se pred enim od teh grmov. Meti mi je razložila, da si je še kot mala deklica, s cvetki »lakirala« nohtke in to tako, tako da je cvetne listke s slino lepila na nohte.

Ugotovila sva, da je to nujno potreben grm za naš vrt da bodo najine vnukinje lahko

lepe. Tako sem jo moral slikati ob tem grmu, da ne bova pozabila.

Do mesteca Landsberg sva prišla po močnem vzponu iz doline reke Leich. Dobro sva se podkrepila s kosilom – dobro pašto, tako kot bi jo naredila Meta. Ko sem se po kosilu usedal na kolo, mi je po nekaj metrih spustila zračnica. Najprej sem misli, da je bilo preveč pašte. Ko sem dal gumo dol, sem videl, da je to očitno tovarniška napaka. Počila je že tretja originalna zračnica in to na istem mestu. Ker sem imel rezervo, se nisem preveč vznemirjal. Popravil sem in odlepljala sva dalje po makadamski poti, ki je vodila ob reki Leich.

Po nekaj kilometrih sva se ustavila in na klopki ob reki, po kateri so plavali labodi, sva v zares idiličnem okolju zmolila rožni venec

za srečne porode najinih hčera in vnučkov. To nama je bila nato vsakodnevna praksa. Tako sva (poleg mnogih SMSov in MMSov) še na ta način ostajala v stiku z njimi.

Pokrajina se je spreminjala. Če je bilo včeraj več travnikov in pašnikov je danes vedno več žita in koruze. Sredi polja sva naletela na zelo lepo kapelico. Zanimivi so bili solarni paneli sredi polja in ovce, ki se pasejo pod njimi. Veliko je tudi kmetij, ki imajo na strehah gospodarskih poslopij solarne panele.

Proti večeru sva prišla v Augsburg. To je veliko mesto s širokimi cestami in tramvajem, vendar je izgledalo zelo prazno. Ko sva prišla v mesto sem v sebi čutil vedno večjo napetost. Meti mi je rekla, da ona ni nič napeta, vendar ji nisem verjel. Potem mi je ob večerji povedala, da je bila tudi ona malo napeta. Oba sva bila utrujena, nisva vedela, po kateri poti priti v center. Ali po tej, ki jo kaže zemljevid in Garmin ali po tistih, ki jo nakazujejo smerokazi za kolesarje. Vsak je imel svojo varianto. Ženi sem postavil ključno vprašanje: »Ali mi ne zaupaš?« Kljub temu, da mi je rekla, da mi zaupa in da dobro vodim, je napetost le počasi popuščala. Nisva vedela kje prespati.

Kdo se bo odločil, kako bova iskala prenočišče. Meta je želela, da se najprej odpeljeva v center, ker sem jaz v Schongau rekel, da ne bi spal nekje na obrobju, da bi želel bolj v centru, da bova šla zvečer še ven. (Če bo kje slučajno kak srednjeveški semenj in da ne bom spet kaj zamudil ☺). Meni pa se je zdelo, da bi bilo smiselno pogledati, kaj bolj zunaj centra, da ne bo tako drago. Hotel v centru stane 135 Eur/noč vendar so nama svetovali na recepcij tega dragega in lepega hotela Drei Moren da je v bližini Ibis Accor Hotel za 55 Eur na noč. No res je bil in šla sva tja. Imelo so celo prostor za kolesa, napetost je popustila in šla sva jest... Hrana vedno pomaga. Tudi tokrat je.

Spoznanje dneva: Poti je bilo več in odločila sva se za eno. Tako kot te poti je tudi naše življenje plod odločitev, kam se obrnemo na življenjskih križiščih. Nekaj bom doživel, nekaj ne, nekaj bom užil, nekaj zamudil, nekaj mi bo prihranjeno, nekaj pa ne. Ampak gledanje nazaj, objokovanje in obtoževanje drugega ne pomaga. Pomaga edino nova odločitev na naslednjem križišču. In morda je prav zaradi napačne odločitve na prejšnjem nova odločitev boljša.

Sreda 11. avgust 2010: Augsburg – Noerdlingen, 91,4 km

Kolesarski dan sva začela s tem, da sva se odpeljala na Radstation. To je neke vrste kolesarska trgovina in hitri servis ob glavni železniški postaji, kjer je tudi ogromno parkirišče za kolesa. Ljudje se pripeljejo na vlak s kolesom, ali pa v mesto z vlakom in nadaljujejo po mestu s kolesom, v vmesnem času pa je kolo dobro spravljeno, verjetno pa jim vmes še po potrebi popravijo kolo ali pa montirajo kupljeno dodatno opremo. Tako kot so Meti novo vzvratno ogledalo.

Na poti ven iz Augsburga so naju ovirala dela na cesti in skoraj bi zopet prišlo do frustracije. Ampak po zaslugi Garmina se nisva izgubila in frustracije ni bilo. Hvala Garmin. Vseeno pa je trajalo bistveno dlje kot sva načrtovala.

Na poti sva se peljala skozi vas Bieberbach. Informacijski pano pred cerkvijo je opisoval, da sta se desetletni Mozart in nek drugi dvanajstletni čudežni deček v tamkajšnji cerkvi pomerila, kdo bolje igra na orgle. Bila sta izenačena in to je šlo Wolfgangovemu očetu Leopoldu tako v nos, da je to pozabil

napisati v svoj sicer zelo skrbno pisan dnevnik. Očitno je bil s pozabljanjem uspešen, saj sem tudi jaz pozabil ime tega drugega Wunderkinda in celo na Internetu ga nisem našel.

Pot ob reki naju je peljala po sicer gladkem makadamu, vendar Meto je tresenje vseeno pretreslo in jo opozorilo na nedavno operacijo. Po makadamu ji je večji napor kolesariti kot po asfaltu v strm breg. Je pač večji kotalni upor in slediti je treba trem kolesnicam.

Vozila sva se skozi eno vas v drugo in čeprav so bile vse lepe so bile ena enaka drugi. Lepo, toda kot bi se vozil iz Vokla v Šenčur in nazaj – stokrat. V kraju Drisheim sva sicer sledila oznakam ob cesti za Romantische Strasse. Toda to je bila napaka. Tako Garmn kot zemljevid sta mi govorila, da sva šla narobe, toda bila sva že na dnu klanca, oznake ob cesti so kazale Romantische Strasse... in moj predlog, da obrneva, ni bil sprejet. Tako sva nadaljevala in pot naju je pripeljala na doslej najslabši makadam, kar sva ga srečala na poti – grob neutrjen šodr. K sreči ga ni bilo več kot nekaj kilometrov. Po krajšem glasnem pregovarjanju sva šla tako, kot sem jaz predlagal glede na to kaj

mi je kazal Garmin in zemljevid. Malo naprej sva prišla nazaj na prejšnjo pot vendar sva naredila kakih 5 do 10 km preveč in to po res slabem makadamu. Sva pa srečala informacijski pano, ki je kazal, da je po tej trasi potekla Via Claudia Augusta – Rimska cesta, ki je povezovala Rim z severnimi provincami. Menim, da so nas zato smerokazi speljali proč od osnovne poti.

Kosila sva v Donauwurthu. V tem kraju se zliva reka Wornitz v Donavo in tu sta se križali glavna trgovska pot iz Nurenberga v Augsburg in vodna pot. Mesto je nastalo ob mostu čez Donavo in baje je zaradi tega mostu mesto tako obogatelo. Mestece je res lepo, leži na vrhu skale ob sotočju dveh rek – nekako tako kot Škofja Loka ali Kranj ampak ne tako impozantno.

Prvotni jutranji cilj nama je bil, da danes prispeva do Nordlingena. Glede na to, da sva bila že dokaj utrujena od poti in da je bila ura že pozno popoldan, sva se odločila, da se odpeljeva samo do mesteca Harburg, kjer je v prospektu naslikan lep grad nad mestom. Malo pred Harburgom je Meta videla, da so ob poti tudi kolesarske oznake za Nordlingen direktno. Ker oznake niso vodile po Romantični poti – to je čez vasi, je

predlagala, da greva po najkrajši poti do Nordlingena in da ne prespiva v Harburgu pod gradom. Ko sva se peljala skozi Harburg sva videla, da je to vasica, kjer bi sicer dobila prenočišče, vendar je bilo res prazno. Samo dve domačinki sta sedeli pred kavarno in pili kavo. Meni sicer ni bilo najbolj prav, da se ne drživa dogovorjenega, vendar sem bil tudi sam že utrujen predvsem sem se pa bal, da bo to predaleč za Meto. Tako sem jo kar malo dražil, kako je tekmovalna in ciljno usmerjena. Večkrat sem ji ponovil, da je bila ona tista, ki mi je rekla da ji je cilj pot in da se samo usede na kolo in je že na cilju. Vmes mi je priznala, da bi bilo prenočevanje v Harburgu za njo kar mali poraz in da ji veliko pomeni, da sva se peljala do Nordlingena.

Tudi spusti po zelo gladkem asfaltu proti Nordlingenu, katerega stolp se je kmalu začel kazati v daljavi, so ji povrnili moči in še pred sedmo sva prispela do vhoda v mesto . Tam je stala tabla z zemljevidom mesta in vrisanimi prenočišči. Poklicala sva in našla prenočišče na glavnem trgu tik ob cerkvi. Tako sedaj, ko to pišem, gledava iz okna tretjega nadstropja malega gostišča na cerkveni stolp. Bilo je prav, da sva se pripeljala do sem.

Kolesa sem moral skoraj razstaviti, da sem jih lahko prinesel v hišo ampak ni bilo problema. Gostilničar (velik debel in plešast možakar z brki) je bil zelo prijazen in ustrežljiv.

Spoznanje dneva: Po zaslugi moje drage žene sem lahko napisal tako veliko številko kilometrov. Res je vzdržljiva moja ljuba žena. (Ta zadnji stavek mi je narekovala ona, že napol speča.) Resnica je tudi ta, da ko sem že proti večeru vpil za njo, da pretiravava, se mi ni dalo več kolesariti. Izkazalo pa se je, da je bilo zelo dobro, da sva prikolesarila do Noerdingena.

Četrtek, 12. avgusta 2010: Nordlingen

Danes sva počivala in se igrala turiste. Gostilničar nama je na zajtrk prinesel vremensko napoved, ki je kazala dež cel dan danes in jutri dopoldan. Tako sva se odločila, da ostaneva danes v Nordlingenu in si ga dodobra ogledava. Šla sva v turistični biro, dobila zemljevid mesta, na katerem je bila vrisana »zgodovinska pot« po Nordlingenu z označenimi pomembnimi stavbami. Začela sva pri mestni hiši in že druga stavba, kjer sva se ustavila je bila, po mnenju moje žene, največja znamenitost v Nordlingenu - trgovina z otroškimi oblekami Esprit, kjer je bila razprodaja. Meti je takoj vstopila in začela izbirati oblačila za najine še nerojene vnuke oz vnučke. Ja, to je dilema – vnuk ali vnučka? Glede na to, da so skoraj vse oblekice zelo modro ali roza obarvana in ker še nisva vedela točno kakšnega spola bosta potomca najinih potomk, se je modro odločila, da ne bo kupila nič. Vmes se je dobo izlilo in nadaljevala sva po pot do naslednje ravno tako pomembne zgodovinske znamenitosti – do prve trgovine z igračkami in različnimi modnimi dodatki za otročke. Kupila sva dvojce »unisex« žabice in nadaljevala raziskovanje zgodovinskih znamenitosti.

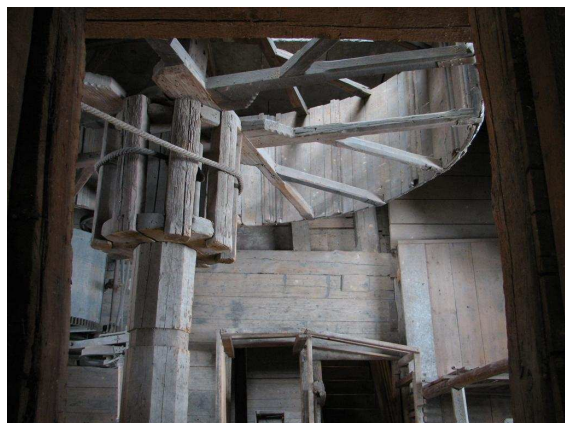
No potem sva si res ogledala nekaj starih stavb in tudi geološki muzej, ki je namenjen dogodku, ki se je zgodil pred skoraj 15 milijoni leti. Takrat je na te del Zemlje padel meteorit, ki je naredil 25 km širok krater. Znotraj tega kraterja leži tudi mesto Nordlingen ki ima skoraj popolnoma okroglo obliko in je obkroženo z obzidjem ter obrabnimi stolpi. Tudi cerkev je zgrajena iz kamnine suevit, ki se je oblikovala ob padcu tega meteorita. Nadaljevala sva z ogledovanjem ozkih uličic, stavb z lesenimi tramovi ki grozijo, da se bodo podrle na ulice, saj skoraj nobena ni navpična ampak vse silijo z gornjimi nadstropji malo navzven.

Nekatere so se tekom let povesele mnoge pa so bile zaradi prostorske stiske že grajene tako. Ena izmed stavb je bila tudi neke vrste bolnišnice in dom za ostarele, ki je bil ustanovljen že v 13 stoletju. Na tem mestu še sedaj stoji ta stavba, poleg nje manjša cerkev in sodoben negovalni dom za ostarele in varovana stanovanja – že več kot 700 let. Neverjetno.

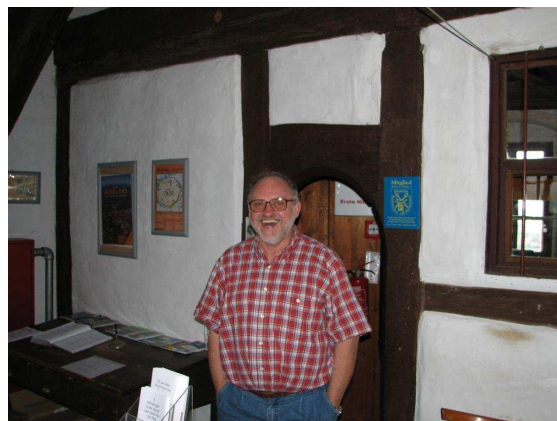
Med ogledovanjem sva si privoščila kosilo, vmes je večkrat deževalo in ni nama bilo žal, da sva se ustavila tu za cel dan. Tudi noge so nama bile hvaležne, saj sva oba

čutila kar močan muskelfiber. Jaz sem se odločil, da se povzpnem na 90 m visok cerkveni stolp imenovan Daniel. Malo pod vrhom, na višini 75 m je razgledna ploščad oz balkon okrog in okrog zvonika, po katerem se lahko sprehodiš. Začel sem z vzpenjanjem po 350 stopnicah in na začetku je šlo zelo težko. Prvi del vzpona poteka po enem izmed paralelnih stolpov in to po ozkih polžasto zavitih stopnicah, kjer vidiš samo nekaj stopnic naprej. Že po kakih 50 ali 60 stopnicah se mi je začelo kar vrteti. No po kakih stotih stopnicah se stopnišče premakne v glavni stolp kjer sem nadaljeval vzpon po lesenih stopnicah, ki so se vile v notranjosti stolpa. Spominjale so me na stopnice v starodavni knjižnici iz filma Ime rože.

V stolpu je še vedno lesen vitel, ki so ga uporabljali za dvigovanje gradbenega materiala in različnih tovorov v stolp. Vitel je bil na človeški pogon – približno tako, kot izgledajo kolesa po katerih tečejo hrčki v kletkah, samo, da je v tem kolesu hodil človek, ki je s svojo težo premikal kolo, katerega os je bila povezana z vrvjo, ki je dvigala breme. Malo pod vrhom stolpa je urejena ploščad kjer bivajo čuvaji. Da, bivajo. Že od 14. stoletja so v tem stolpu

neprekinjeno čuvaji in to je menda edini stolp v Evropi, kjer čuvaji tudi zares bivajo – oz vsaj tako piše v prospektih. Vprašal sem gospoda, ki je tam prodajal vstopnice in potrdil mi je, da so res čuvaji v stolpu in da res tam tudi prespijo, da pa ne živijo v stolpu kot kaki puščavniki.

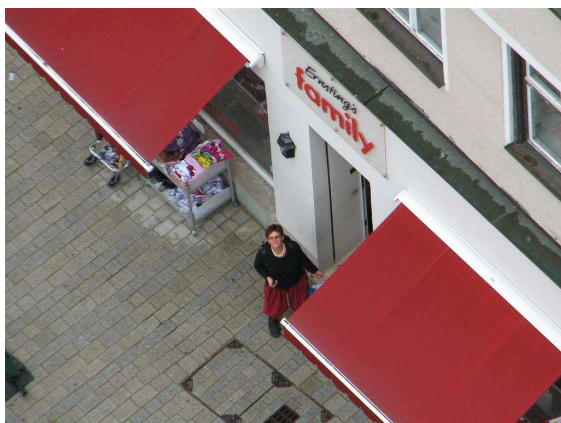

Tudi on je eden od njih, vendar on ne spi v stolpu, ker on dela samo do polnoči. Vendar gre ponoči vsake pol ure na balkon, ki se vije okrog stolpa in zavpije: »So G'sell so!« Kaj to pomeni mi ni znal točno razložiti vendar naj bi pomenilo nekaj takega kot: »A tako, pobje!?!« ali pa: »Kaj pa je to, mularija!?!« Klic izvira iz leta 1440, ko naj bi po legendi neka ženska šla pozo zvečer po vrč piva za moža in je opazila, da se neka pobegla svinja drgne ob mestna vrata in da vrata niso dobro zapahnjena. Zavpila je ta neprevedljivi klic, ki naj bi bil nek opomin ali kritika mestnima stražarjema na teh vratih. Ta dva sta nato priznala, (verjetno s pomočjo prijaznih srednjeveških metod za spodbujanje priznanj), da sta jih namenoma pustila odprte. Podkupil naj bi ju grof Hans iz Oettingena, ki je nameraval ponoči z vojsko vdreti v mesto in ga zavzeti. To je sicer legenda, res pa je, da so januarja leta 1440 usmrtili dva vratarja oz stražarja na

vratih, ker sta bila obtožena izdaje. Sedaj je tako po mestu polno kipcev debelih pujsev ali pa slikic kako neka ženska preganja prašiča. Kako neobičajno, da je mesto rešil prašič.

Ko sem bil na vrhu stolpa sem poslikal mestno panoramo okrog in okrog. Slikal pa sem tudi Meto, ki je med tem v zgodovinskih znamenitostih kupovala oblekice za vnuke. Da, eden izmed njih naj bi bil zagotovo fantek. To je izvedela po izčrpnem mednarodnem telefonskem posvetu z bodočimi mamicami. Tako sva dodala najini prtljagi več kompletov za malčke, ki so sicer bolj fantovsko obarvani vendar so primerni tudi za punčke.

Na koncu sprehoda po popolnoma ohranjenem oz obnovljenem mestnem

obzidju sva kupila še lepe škornje za Meto. Ker so ji zares lepo pristajali, sem jo spodbujal naj jih kupi in ji celo obljubil, da jih bom jaz vozil v prtljagi. Zvečer sva zelo zgodaj večerjala in šla zgodaj v posteljo. Jutri naju čaka ponovno poganjanje pedal in oba se že veseliva.

Spoznanje dneva: *Mojo ženo Meto imam zelo rad.*

Petek, 13. avgust 2010, Nordlingen – Feuchtwangen, 53,3 km

Današnji dan sva začela v oblačnem in hladnem vendar stabilnem vremenu. Pot naju je vodila gori doli po dobrem makadamu, med polji in gozdovi.

Na dnu klanca sva srečala kombi, ob katerem so se eden po eden ustavljali kolesarji skupine, ki je pripeljala iz nasprotne smeri. Na kombiju je bil napis People on bikes, vendar sva opazila, da je imel slovensko registrsko tablico. Fanta, ki je z energetskimi ploščicami in napitki pridno servisiral skupino ameriških turistov sva v angleščini vprašala, kje je Slovenija, če je to kaka ameriška država, ko so sami Američani. Takoj je začel navdušeno razlagati o

Sloveniji, ko pa sva povedala, da sva Slovenca, je bil pa sploh navdušen. Izvedela sva, da mu je ime Primož Vrhovnik, da ima s partnerjem iz Kanade agencijo www.peopleonbikes.com in da vodi predvsem Kanadske turiste po Evropskih kolesarskih poteh. Vzela sva njegove podatke, saj bi lahko organiziral kako turo tudi za skupino naših slovenskih prijateljev.

V mestecu Dinkeslsbuhl naju je med kosilom zmotil dež. Kolesa pod je varoval cerkveni napušč oz portal pred vhodom. Kmalu je nehalo deževati in pognala sva naprej. Nekaj kilometrov pred Feuchtwangen je zopet začelo deževati. Preizkusila sva pelerine, ki so se kar dobro obnesle. V gostišču sva si poiskala prenočišče in za večerjo sva jedla lisičke z jajčki v omleti. Po večerji sva obhodila majhno mesto. Navdušil me je vodnjak, ki je imel tako speljan tok vode, da je preko posebnih cevi lahko vsak natočil vodo, ko pa ni točil, je voda ostajala v vodnjaku. Na sprehodu sva videla, kako so otroci na odru pred cerkvijo igrali gledališko igrico Vike Viking. Kljub dežju, ki je že kar odločno padal so tako igralci kot gledalci (verjetno v glavnem sorodniki nastopajočih) kar vztrajali. Naredila sva prav, da sva ostala v tem mesecu.

V vodniku sem prebral, da je nekaj kilometrov s poti muzej Fingerhut-ov. Nisem točno razumel kaj je to Fingerhut. Prevod bi bil klobuk za prst. Ni mi bilo jasno kaj je to. Nato sem ugotovil, da bi to bil lahko naprstnik. Menda je bil Nuerneberg središče industrije naprstnikov, ki je cvetela v 16. stoletju, v 18. pa je zamrla ker so spremenili tehnologijo izdelave in materiale za naprstnike. Pa verjetno je nekdo izumil šivalni stroj.

Spoznanje dneva: Zvečer sva si v postelji povedala, kaj je bilo lepega v najinih 30 letih zakona. Veliko sva si povedala. Veliko lepega je bilo.

**Sobota, 14. avgust 2010, Feuchtwangen –
Bad Mergentheim, 83 km**

Jutro se je začelo megleno in hladno vendar z obetajočo vremensko napovedjo. Natarica nama je napovedala, da bo sonce, vendar šele ob dvanajstih. To se je res uresničilo. Celo dopoldne sva kolesarila v meglicah in oblačni vlagi in šele opoldan se je po krakih začelo prikazovati sonce. Na začetku je bilo nekaj kratkih klančkov, ki so se prevesili v dolg vzpon. Vmes sva se zaradi razgibanega terena oblačila in slačila predvsem pa nama ni bilo jasno, kaj se bo odločilo sonce, razgnati oblake ali ne. Vsekakor je bila pot zelo lepa.

Zelo sem se nasmejla, ko je Meta s kolesom zajahala količek, ki je bil sredi kolesarske steze. Saj ni bilo nič hudega, sem ji pa kar malo privoščil. Večkrat me je že opominjala kako vozim, ampak zaletela se je pa ona in

to zato, ker je med vožnjo pisala SMS. Šlik – šlak!

Na poti sva srečala ogromno rdečih polžev brez hišic. Očitno so brez naravnih sovražnikov in zasedajo cesto. Skoraj nemogoče je bilo katerega ne povoziti. Jaz bi se skoraj zvrnil s kolesom, ko sem se izogibal rovki ki se je sprehajala po kolesarski stezi. Pri polžih je bilo vseeno lažje, saj so bolj počasni. Pred nama so se nizali zeleni grički in navadila sva se poganjati pedala. Kolesarske poti so tako široke in gladke tako, da sva lahko vozila skupaj vštric. Meta mi je v nekem trenutku rekla, da naj prižgem radio – kot v avtu. Ni se šalila, zato sva se pa zelo nasmejala njenemu lapsusu. Radia sicer nisem prižgal, sva pa kar sama zapela.

Okrog poldneva sva prispela do mesta Rothenburg ob der Tauber. Mesto je res krasen primer srednjeveške arhitekture. Celo mesto je obdano z obzidjem in vanj vodi več mogočnih vhodnih vrat. Tam, kjer sva se pripeljala midva, je bil vstop v mesto varovan kar s tremi obzidji in tremi vmesnimi vrati. Zelo impozantno. Ker je bila sobota, je bilo v mestu ogromno turistov s celega sveta. Pojedla sva razkuhane špagete in ker je bil kraj lepši kot kosilo sva se odločila, da ga bova obiskala na poti nazaj,

ko se bova vračala z avtom. Meta je želela kupiti medvedke, ki so nek zaščitni znak mesta, in komaj sem jo prepričal, da bova to lahko storila na poti nazaj. Celo to, da nimava več prostora v torbah, skoraj ni zaleglo.

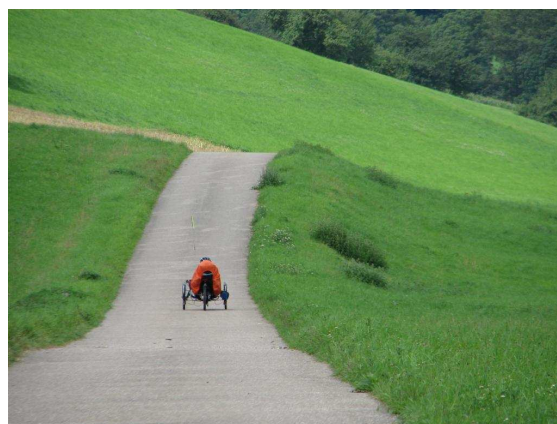

Na kratkem sprehodu skozi mesto sva srečala očeta in hči iz Švice. Hči je bila kakih 15 let stara in imela je vse strgane žabe (namenoma – kot modni stil²), prav tako kot jih je imela najina hči Iza še pred kakim letom ali dvema. Moj notranji sočutni očetovski sotrpin ga je hotel kar začeti tolažiti, da jo bo že minilo..., ampak ko je prišel bliže, je izgledal veliko bolj »skuliran« kot sem bil jaz pred nekaj leti, tako, da sem misel na tolažbo opustil.

Popoldan sva začela vožnjo po dolini reke Tauber – Liebliches Taubertal (ljubka Tauberska dolina). Pot je vodila gori doli ob rečici Tauber. Na začetku je ta, baje zelo

² Opomba za nepoznavalce pubertetniške mode

popularna reka, kot malo večja Rupovščica, na koncu pa kot Kokra.

Res pa je dolina zelo lepa. Videla sva orle in znake da je to rezervat za ptice. V dolini leži kar nekaj malih zelo lepo ohranjenih srednjeveških mestec oz vasi. Upam, da mi kak zgodovinsko umetniško navdahnjen bralec oprostil ampak vsa so si med seboj zelo podobna.

Na sredi doline leži mesto Creglingen. Tu je odcep za muzej naprstnikov, ki ga nisva šla gledat. V meni se je potihoma sicer oglašal

glas, da sem zopet sem nekaj zamudil, ampak sem ga kar utišal. Naprstniki se mi nekako niso zdeli vredni še dodatnih 15 km kolesarjenja, predvsem pa tega, da bi tokrat Meto moral zares prepričevati. Poleg tega sva se v mestu še malo izgubila.

Da sva prišla nazaj na kolesarsko stezo sva se spustila nazaj dol do reke po ozki mestni uličici. Po tako strmi cesti se v življenju še nisva peljala. Gospa, ki sva jo na dnu te kratke in strme uličice vprašala za pot se je začela smejati Meti ker se je Meta smejala na vsa usta. Tega sicer nisem razumel in Meti mi je razložila, da je to tak poseben ženski smeh. In ko ženske začnejo, potem težko nehajo. Za nameček pa se je Meta želela slikati še skupaj s kipom obilne branjevke. Rekla je, da se ob njej počuti zelo vitko...

Ustavila sva se v mestecu Weikersheim. Mestu dominira trg na katerem so zelo

zanimivi kipi, na eni strani trga je lep grad, na drugi pa cerkev. Mene je sicer bolj zanimal BMW – Iseta iz leta 1959.

Takih avtom sem se še spominjal iz svojega otroštva in po dolgih letih sem zopet videl nekaj tako posebnega. Gradov je bilo pa kar nekaj v zadnjih dneh.

Po pavzi sva kar težko zopet začela in trajalo je kake pol ure, da sva zopet dosegla »delovno temperaturo«. Pozno popoldan sva prispela v Bad Mergentheim. Takoj na robu mestnega jedra sva naša prenočišče vendar brez zajtrka toda z garažo. Zvečer sva se še sprehodila po mestu in šla na večerjo. Ker je bila naslednji dan nedelja so bile vse restavracije zjutraj zaprte oz se odprejo šele ob 9h ali 10h. V restavraciji kjer

sva večerjala sva vzela kruh in kupila med in maslo. Meni je bilo sicer nerodno reči, Meti se je pa vse zmenila.

Spoznanje dneva: Ni lepšega kot žena, ki se smeje kar tako.

Nedelja, 15. avgust 2010, Bad Mergentheim – Wuerzburg, 60 km

Nedelja je bil zadnji dan najinega kolesarjenja. V sobi sva pojedla skromen zajtrk, ki sva ga nabrala včeraj zvečer v restavraciji.

Odpravila sva se in po kakih dvajsetih kilometrih vožnje, ko sva prispela v mestece Taubersbichsheim, je začelo deževati. Ravno ob pravem času. Kolesa sva dala pod streho in šla sva na drugi zajtrk. Ustavila sva se namreč pred restavracijo »all you can eat breakfast« in to za 9.90 EUR. Restavracija je bila zelo dobro založena in tako polna, da nisva imela niti svoje mize. Sedela skupaj pri mizi z »Opa« – z dedkom, ki je pil kavo in reševal križanko. Po moje je imel že blizu 90 let. Bil je čisto siv, skoraj popolnoma plešast in sam. Tudi se ni nič dosti pogovarjal, ko pa je govoril, sta mu protezi (gornja in spodnja) tako skakali, da se ga ni dalo skoraj nič

razumeti. Upam, da nobeden od naju ne bo ostal tako sam in tako preživel svoje starosti. Po drugi strani pa je bil Opa videti prav zadovoljen.

Ker ni nehala deževati, sva oblekla pelerine in se odpravila naprej. Zapustila sva dolino rečice Tauber in se počasi začinjala vzpenjati proti Wuerzburgu. Dež, dež, dež in to naslednjih 30 do 35 km. Vzponi so bili počasni in nekateri kar strmi. Pot je bila slabo oz nejasno označena in ob različnih možnih poteh nama je Garmin prišel zelo prav. Pelerine, ki sem jih posebej priredil za lezikolo pa tudi. Žal je meni po kaki uri pelerina premočila in nato se mi je mokra plastika lepila na noge in počutil sem se kot klobasa na katero se lepi kislo zelje. Ta del mi je bil res zelo neprijetno, hladno...

Toda ni imelo smisla, da vsa premočena počivava in vedriva, saj nisva vedela ali bo čez pol ure ali uro kaj bolje. Ko sva poganjala pedale na kolesu nama je bilo vsaj toplo, takoj ko se ustaviva pa zebe... In to na edini dan, ko je bilo takrat, ko sva se opravljala na pot pred nekaj dnevi napovedano po celi Nemčiji SONCE. Toliko o napovedani romantiki. Vedno mine in nato dežuje.

No romantika je le prišla nazaj nekaj kilometrov pred Wuerzburgom, ko se je popolnoma zjasnilo. Spust v dolino proti mestu sva doživela v soncu. Krasno. Vse nama je bilo tako poznano, ko se peljeva po vpadnici v mesto in skozi tunel za kolesarje pred mostom čez reko Main. Tu smo se ustavili pred enim leto, ko smo bili na poti s kamperjem v Amsterdam. Ko sva prečkala most sva se slikala.

Očitno sva bila tako zanimiva s svojimi kolesi, da sta se dve dekleti iz Hong Konga želeli slikati z nama. Ena je povedala, da tudi ona veliko kolesari in da sta ji najini kolesi všeč.

Našla sva hotel z apartmajem, garažo za kolesa in... odprto teraso na strehi. Sonce je grelo, oba sva bila do kože mokra in premražena in izkoristila sva priložnost ter

se šla naga sončit na teraso na vrhu hotela. Videla sva samo Wuerzburške strehe, grad na griču v daljavi in modro nebo (z občasnimi oblaki). Kdo bi si mislil, da bova danes – po 35 km dežja – tako, kot sva bila pred mesecem dni na morju.

Pozno popoldan sv šla na železniško postajo kupit karte za vlak za Fuessen. Karta za vožnjo z lokalnimi vlaki naju je stala 28 EUR. Če bi šla s hitrim vlakom bi morala plačati več kot 130 Eur, vendar bi samo enkrat presedla, z lokalnim pa trikrat. Čas prihoda v Fuessen pa naj bi bil enak. Zadnji – lokalni - vlak bi bil namreč isti.

Zvečer sva šla k maši, nato pa jest v kavarno, ki je imela po stenah obešene slike z naslovnici starih revij in časopisov. Čarobna dieta, Kam varno naložiti denar, Vojna tu in tam, Kdo je nov ljubimec princese Stephanie, Kako vzgajati ... naslovi,

kot bi jih prepisal iz današnjih izdaj vendar je bila večina naslovnih stara že desetletja.

Bila sva utrujena. Tudi jaz. Po 424 kilometrih greva spat.

Spoznanje dneva: *Po viharjih v zakonu pride spet romantika, tako kot po dežju pride sonce. Samo sonce vedno prej ali slej pride, v zakonu pa, če ne delaš za to, kaka strela lahko požge vse skupaj še preden se vrne romantika.*

Ponedeljek, 16. avgust 2010, Wuerzburg – Fuesen (z vlakom) in Fuessen – Wuerzburg (z avtom)

Danes je najina trideseta obletnica poroke. Ona – to je obletnica – je kriva, da sva šla na vso to pot zganjat romaniko. Žal je prav danes, na obletnico bilo še najmanj romantike. Z vlakom sva se peljala po avto v Fuessen in se nato z avtom pripeljala nazaj v Wuerzburg. Razmišljala sva o tem, da bi vzela kolesa na vlak – lahko bi jih brez problemov, če bi imela navadna kolesa. Kakor so ta najina lezikolesa res udobna za vožnjo pa za prenašanje po peronih in nalaganje na vlak pač niso udobna. Dejansko bi jih lahko vzela na vlak vendar bi to

pomenilo malo več logistike. Ta kolesa so namreč širša kot običajna kolesa – sicer samo kakih 25 cm vendar je to zadosti, da ne gredo skozi večino vrat na vlakih. Moral bi jih razstaviti. Peljala sva se namreč s štirimi vlaki in preveč bi bilo prestopanja. Ugotovila sva tudi, da sva nesla s seboj preveč ... Morda bova nekako pogruntla do naslednjega leta kako na vlak z lezikolesom, ker da se pa povsod – z loklanimi vlaki priti tudi s kolesom.

Ko sva prišla v Fuessen sva se odločila, da se bova šla še malo klasičen turizem. Fuessen je pač znan turističen kraj. Tu pa sem ponovno ugotovil, da so možgani odvisni od nevronov, ki oživčujejo naše črevesje oz mnogo bolj bazičnih občutkov. Prvo frustracijo sem doživel, ko sem bil lačen, obenem pa je Meti že ne vem katerič želela v trgovino z otroškimi oblačili. Občutek sem imel, da so jo vnuki prav obsedli. Ona mi je sicer rekla, da to ni res, ampak že na poti na železniško postajo je kupila 12 klopčičev volne in nove igle, da bo na vlaku spletla dekico za prvega dojenčka in na poti domov v avtu pa še drugo za drugega dojenčka. Žal se je ena igla (okrogle igle – to pomeni dve igli, ki sta povezani z debelim lksom) odlepila, oz se je odlepil laks od igle. Tako je

sicer lahko pletla, vendar se ji je vsake toliko časa laks snel z igle in nato so se snela zanke ... kratka pletenje dejansko ni bilo mogoče. Vsakega sprevodnika je spraševala če ima morda s seboj »sekundenkleber«. Kot da bi bilo sekundno lepilo obvezna oprema sprevodnikov na Bavarskih železnicah. V Augsburgu sem šel celo ven s postaje pogledat če bi lahko kupil lepilo, vendar ni bilo dovolj časa za iskanje. Tako sem raje kupil sendviče in vodo. Hitreje predvsem pa bolj koristno v tistem trenutku. Ko sva prišla v Fuessen je pri prvem okulistu vprašala za lepilo in na vso srečo je gospa imela lepilo in zalepila laks na iglo. Mislim sem, da bo potem konec te zgodbe in da si bova potem ogledala Fuessen, ki si ga ob prihodu nisva. Toda moje upanje je bilo prazno. Z naslednjim korakom je zavila v trgovino z (dragimi) otroškimi oblekicami. Takrat mi je prekipelo in rekel sem ji, da greva. Ni ji bilo prav, vendar se mi je kot dobra žena pokorila. Seveda pa je to komentirala in nato sva se dogovorila, da se za pol ure ločiva in da greva vsak po svoje, nato pa se dobiva pri vodnjaku. Jaz sem šel v športno trgovino gojit športni duh, Meti pa na lov za oblekicami za dojenčke. Že po 15 minutah me je poklicala da je že pri vodnjaku. Ko sva spet prišla skupaj je priznala, da so tu oblekice zelo drage. Seveda, najbolj znan turistični kraj Ludvika Bavarskega, ki je zgradil Neuschwanstein, kako naj bodo oblekice poceni. No potem sva šla nekaj pojedst in na kavo in stvari so se umirile. Res je tudi, da če sem lačen in utrujen, da težje prenašam nepričakovane situacije. Prav zanima me ali je bila narejena kaka raziskava o povezavi med lakoto in našimi reakcijami oz o vplivu nevronov, ki oživčujejo naša

prebavila na naš frontalni del korteksa. Če sodim po sebi, ta povezava gotovo obstaja. Prebavila zmagajo nad pametjo – vsaj pri meni.

Z avtom sva se nato odpeljala nazaj v Wuerzburg po kolesa. Večerjala sva v isti restavraciji kot včeraj. Nič slavnostnega ni bilo, tako kot ni bilo velikega slavlja na najini poroki pred tridesetimi leti. Vendar nama je bilo zelo lepo. Preko dne sva dobila kar nekaj SMS sporočil s čestitkami za obletnico. Meti pa je tudi imela spletene že pol dekice. Tako je bil tudi babičinski nagon potešen.

Spoznanje dneva (za žene): Če želite, da bo mož laže prenašal vaše nakupovalne pohode, pojdite najprej na kosilo ali pa mu v roke dajte vsaj sendvič.

Torek, 17. avgust 2010, Wuerzburg – Muenchen (z avtom)

Zjutraj je bila moja naloga, da spakiram prtljago in kolesa v avto. Meti pa je morala nabrati še nekaj stvari za dojenčke (samo dve volnici kot dodatek k dekickama, ki jih pridno plete) in nekaj darilc za hčerke. Ko sem jo poklical, da sem že pripravljen na odhod, mi je rekla, da še vedno išče. Nato sem v miru pokadil cigaro, ko me je poklicala, da se je izgubila. Med tem, ko mi je razlagala, kje da je, se je že našla – oz sem jo že opazil na cesti. Vendar ni šla k hotelu, kjer sem jo čakal. Imela je še eno opravke na drugi strani ceste – še eno trgovino, ki jo je imela zabeleženo v svojem iskalnem sistemu na svojem mentalnem zemljevidu v glavi. No po tej jutranji nabiralni akciji sva se le odpeljala najprej do mesta Rothenburg ob den Tauber. Tu sva si ponovno ogledala mesto, sam pa sem želel v muzej igrač.

Zavedal sem se, da odrasli Rudi pelje malega Rudkota v meni gledat igračke. Meta je sicer rekla, da njo to nič ne zanima, ker je ona ves čas zelo odrasla. Tako mi je morala obljubiti, da ne bo več gledala dojenčkastih stvari.

Obiskala sva samo trgovino z medvedki – prav tisto, ki sva jo sicer obiskala, ko sva bila s kolesi, vendar takrat ni bilo prostora za medvedke. Kupila sva dva medvedka ker sta dva dojenčka. Tretji še čaka – medvedek in dojenček. Vse to v dežju.

Ko sva se odločila, da greva domov, sva izvedela, da še ne moreva domov – da bi bilo neugodno, ker punce oz Iza še nekaj pripravljajo za naju in da ne smeva priti prekmalu. Seveda so računale, da prideva domov v četrtek in tako so vse načrte za presenečenje za naju preložile na zadnji dan. Le po kom imajo to?

Meti je predlagala, da se odpeljeva do Kranjske gore in se nato jutri dopoldan namakava v nekem wellness centru, meni pa ni bilo do tega. Meti me je spomnila, da sem med potjo gledal neke prospekte za tehnične muzeje. Prospekte sem imel založene nekje v kolesarskih torbah in ni se mi dalo iskati. Takrat sem se spomnil na BMW Welt – muzej in predstavitev BMWjeve tehnologije. To je to! Odločiva se, da greva v Muenchen in obiščeva BMW Welt. Preveril sem do kdaj je BMW Welt odprt – do 18 – in Garmin mi je pokazal, da bova prišla do tja ob 16.08 kar bi moralo biti ravno še dovolj časa za ogled. Potem se odpeljeva proti Muenchnu, vendar je Garmin kazal drugje kot znaki na cestah. Delno sem ubogal znake ob cestah, delno Garminu in čas prihoda na Garminu se je nevarno daljšal. Na koncu sva se peljala v Muenchen po lokalnih cestah in čas prihoda se je podaljšal tako, da se mi je začelo dozdevati, da ogled BMW Welt-a danes – razen če ne bova tekla skozi razstavo - ne bo več mogoč. Postal sem zoprn ker sem bil

jezen sam nase. Celo pot sem videl, da naju je Garmin dobro vodil in pripeljal po najhitrejših poteh do cilja, in jezen sem bil, ker mu tokrat nisem zaupal. No, na poti v Muenchen je Meti predlagala, da si ogledava BMW Welt jutri, in da se danes ustaviva še malo v Muenchnu, si ogledava mesto in v miru povečerjava. Takoj sem se strinjal z njo, obenem pa mi je prišla na misel še ideja, da bi si spotoma ogledala še Audi muzej v Ingolstadu, ki je bil na poti v Muenchen. Meti je bila verbalno sicer odprta do te ideje, nebesedno pa tudi tako pa ni kazala nekega velikega navdušenja. To sem najbolj jasno razbral iz njenega komentarja, da je za to, da greva v Audi muzej, ampak ona bo pač ostala zunaj in na klopci nadaljevala s pletenjem dekice. Tako se mi je zdelo, da bo en avtomobilski muzej oz razstava za mojo ženo dovolj. Sicer pa je bila res pridna s pletenjem, saj je med potjo v avtu spletla prvo dekico do konca in že nadaljevala z drugo.

Ogledala sva si Muenchen. Presenetilo me je, da je Muenchen pravo modno središče južna Nemčije. Ogromno je modnih trgovin, nekatere so imele v izložbah celo napise v slovenščini. Meni se je zdelo kot bi bil v Milanu, ogromno je turistov. Našla sva trgovino z neobičajnimi dizajnerskimi izdelki

za vsakdanjo rabo. Zelo zanimivo in uporabno vendar tudi drago. Kupil sem etui za mali laptop. Zvečer sva bila zelo utrujena, kot da bi se vozila s kolesi na pa z avtom. Garmin naju je pripeljal do gostišča malo zunaj Muenchna in blizu BMW Welta in po večerji sva v miru zaspala.

Spoznanje dneva: Meta je bila zelo potrpežljiva z menoj, jaz pa tudi (Meta je dodala: s seboj).

Sreda, 18. Avgusta 2010, Muenchen – Kranj (z avtom)

Zjutraj sva bila že ob 9.00 na vhodu v BMW Welt in BMW Muzej. Na panojih in z modeli pa tudi s pravimi eksponati je razloženih več vrst hibridnega pogona, gorivne celice, shranjevanje električne energije pri zaviranju, različni simulatorji vožnje, kako poteka dizajn... Videla sva predstavo kjer je v dvorani motorist izvajal vragolije na motorju, vozil in skakal je po stopnicah...

Meta se je nato usedla na motor in se od navdušenja smejala kot pečen maček. (Sicer je rekla, da prvič sliši, da se pečeni mački smejijo ampak sem ji razložil, da ko se nekdo smeje zelo na široko, da je stara slovenska

prisposodba, da se nekdo reži kot pečen maček). Prikazan je bil tudi razvoj motociklov in razstavljeni so bili vsi dosedanji modeli BMWjev.

Kupil sem si BMW šild kapico in slikal sem se z BMWjem Z8, ki ga je vozil James Bond – Pierce Brosnan pa tudi ob novem Z4. Res sem bil navdušen kot otrok, saj je bil ta ogled vseh teh lepih avtomobilov in motorjev tudi darilo za moj rojstni dan.

Pot domov je potekala brez posebnosti. Doma naju je čakala najina najmlajša hči Iza in PRESENEČENJE za najino trideseto obletnico poroke. Ko sva stopila v hišo, ni bilo videti nič neobičajnega. Iza nama je pripravila lepo večerjo in prav prijetno smo se pogovarjali o tem, kako je vsak od nas preživel pretekle dni. Ko sva stopila v spalnico pa skoraj nisva mogla vanjo. Po tleh je bilo na stotine balonov tako, da sva bredla med njimi. Baloni so bili v postelji, v omarah... In ko sva odgrnila posteljo in odprla omare, sva videla, da so nama nastavile kuhinjski prior pod blazine, med perilo (še po nekaj mesecih sem sem ter tja odkril med zloženimi puloverji in nogavicami kako žlico ali vilico). Na sredi postelje je

kraljevala mizica s šampanjcem in odprt dežnik. Namesto zavese so visele moje kravate, na omari pa je bil nalepljen transparent: »Že trideset let mladoporočenca!«. Preden sva se utrujena sploh lahko spravila v posteljo sva morala pospraviti vso to množico balonov. Občutki so bili kar malce mešani. Kako so lahko... Toda ko sva na slikah, ki so jih nalepile po pohištvu, videla, kako so najine hčere skupaj (s pomočjo nekaterih zetov) pripravljale za naju presenečenje, kako so se zabavale ob pihanju balonov in da so se skupaj domislile vsega tega, je bilo to pravzaprav največje darilo za najinih trideset let zakona. Pa čeprav je bilo presenečenje drugačno kot sva ga pričakovala. Ampak to je pravzaprav bistvo presenečenja. Da si presenečen.

Spoznanje dneva in poti: Da sva vzgojila otroke, ki imajo lepe zakone, ki pričakujejo vnuke in ki se tudi med seboj razumejo. Kaj več bi si za trideseto obletnico sploh lahko želela?

